

Sygn. akt III RC 148/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, Wydział III Rodzinny i Nieletnich

w składzie :

Przewodniczący : SSR Agnieszka Węgorek

Protokolant : sekr. sąd. Włodzimierz Żmuda

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2019 r. w Wągrowcu

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko W. S.

o podwyższenie alimentów

1. zasądza od pozwanego W. S. na rzecz powoda K. S. podwyższoną rentę alimentacyjną w kwocie po 640 zł (sześćset czterdzieści złotych) miesięcznie, począwszy od dnia 04.07.2018 r. płatną z góry do 10 - go dnia każdego kolejnego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat, w miejsce alimentów orzeczonych ostatnio wyrokiem tut. Sądu z 28.06.2010 r. sygn. akt III RC 75/10,
2. w pozostałym zakresie powództwo oddała,
3. wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.
4. nie obciąża pozwanego kosztami sądowymi,
5. pozasądowe koszty postępowania wzajemnie znosi między stronami.

SSR Agnieszka Węgorek

UZASADNIENIE

Dnia 04.07.2018 r. powód K. S., reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o zasądzenie od pozwanego W. S. na swoją rzecz podwyższonej renty alimentacyjnej w kwocie po 1000 zł miesięcznie, w miejsce dotychczasowej renty alimentacyjnej w kwocie 550 zł miesięcznie, zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wągrowcu III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 28.06.2010r. w sprawie sygn. akt III RC 75/10 oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że od ostatniego orzekania o wysokości renty alimentacyjnej upłynęło 8 lat i w tym czasie nastąpiła zmiana zarówno zakresu usprawiedliwionych potrzeb powoda i kosztów ich zaspokojenia, jak i wzrosły dochody pozwanego. Dalej podniesiono, że choć powód jest już pełnoletni to ze względu na kontynuowanie nauki i

brak własnego majątku nie jest on w stanie utrzymać się samodzielnie. Nadto wskazano, że poza lożeniem na rzecz powoda renty w dotychczasowej wysokości, pozwany w żaden sposób nie uczestniczy w jego życiu i nie przekazuje mu żadnych dodatkowych środków pieniężnych. W związku z tym to matka powoda w większym zakresie przyczyniała się do jego wychowania i utrzymania, finansując m.in. wszystkie wakacje powoda, remont i wyposażenie pokoju, kurs prawa jazdy czy imprezę z okazji ukończenia 18 lat. W opinii powoda jego ojciec winien w takim samym stopniu uczestniczyć w zaspakajaniu jego potrzeb.

W odpowiedzi na pozew W. S., reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wskazując, że powód wywiązuje się ze swojego obowiązku alimentacyjnego względem syna, regularnie przekazując mu alimenty w kwocie 550 zł miesięcznie, a choć faktycznie zamieszkuje obecnie w A. (...), to ze względu na brak znajomości języka angielskiego, jego zarobki nie przekraczają najniższego wynagrodzenia krajowego, dlatego też nie stać go na życie na wysokim poziomie. Ojciec pozwanego mieszka aktualnie ze swoją partnerką, w mieszkaniu stanowiącym ich własność i zakupionym oraz wyremontowanym za środki pochodzące z kredytu hipotecznego i konsumpcyjnego. Koszty utrzymania tego lokalu to opłaty za prąd – 30 £, TV i Internet – 41,12 £, wodę – 64 £, śmieci – 131 £, gaz – 30 £, kredyt mieszkaniowy – 644,09 £, rata kredytu – 312,38 £ oraz ubezpieczenie mieszkania – 28,16 £ i pokrywane są przez powoda w połowie tj. do wysokości kwoty 640,37 £ miesięcznie. Nadto na zaspokojenie pozostałych swoich potrzeb W. S. potrzebuje każdego miesiąca kwoty 20 £ - telefon, 120 £ - wyżywienie, 30 £ - art. chemiczne, 30 £ - odzież i obuwie, 10 £ - leki i lekarze, 80 £ - paliwo, 30,21 £ - ubezpieczenie samochodu, 63,35 £ - ubezpieczenie na życie, 550 zł – alimenty, 40 zł – TV polska, 12,25 £ - podatek drogowy oraz 30 £ - przeloty do Polski. Wydatki te przekraczają zarobki pozwanego, oscylujące w granicach kwoty (...), 43 £ miesięcznie i często musi on zapożyczać się u partnerki. W. S. zakwestionował też jakoby obecna wysokość alimentów była niewystarczająca dla zaspokojenia potrzeb powoda, wskazując że sam K. S. informował go, że chciałby otrzymywać od niego kieszonkowe, chociaż jego matka nie potrzebuje pieniędzy, gdyż z przekazywanych alimentów i jej dochodów jest w stanie utrzymać powoda. Zdaniem pozwanego matka powoda ma większe możliwości finansowe niż on, gdyż pracuje za granicą, a o jej dobrych możliwościach finansowych świadczy fakt, że kupiła ona synowi samochód. Nadto ponosi mniejsze koszty utrzymania mieszkania, gdyż wraz z synem zamieszkuje ze swoimi rodzicami. Podczas gdy pozwany zmuszony jest żyć na bardzo skromnym poziomie i w związku z tym nie wyjeżdża na wakacje, nie korzysta z Internetu, nie ma własnego komputera czy roweru. Skoro natomiast powód potrzebuje dodatkowych pieniędzy na zakup nowego roweru czy komputera winien on podjąć pracę dorywczą i samodzielnie zarobić na zaspokojenie tych potrzeb.

W toku rozprawy z dnia 15.10.2018r. pozwany zaproponował stronie powodowej zawarcie ugody w kwocie 600 zł miesięcznie, jednak strona powodowa nie wyraziła zgody na zawarcie ugody poniżej kwoty 1000 zł miesięcznie.

W toku rozprawy z dnia 17.04.2019r. pełnomocnik strony powodowej złożył wniosek ewentualny na wypadek uwzględnienia powództwa o podwyższenie alimentów o rozłożenie spłaty zadłużenia alimentacyjnego na 8 rat do końca roku.

Sąd ustalił co następuje:

K. S. ur. (...) jest synem I. S. i W. S., pochodzącym z ich związku małżeńskiego. Wyrokiem z dnia 30.06.2008 r. w sprawie o sygn. akt XIV C 532/08 Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w P. rozwiązał małżeństwo rodziców powoda poprzez rozwód, obciążając ich obojga kosztami małoletniego wtedy K. oraz zasądzając od pozwanego na rzecz syna rentę alimentacyjną. Przy czym obecna wysokość tej renty w kwocie 550 zł miesięcznie orzeczona została wyrokiem tut. Sądu wydanym dnia 28.06.2010 r. w sprawie o sygn. akt III RC 75/10.

Powód nadal zamieszkuje w mieszkaniu rodziców I. S., na koszty utrzymania mieszkania składają się: czynsz wraz z opłatą za wodę, gaz, ogrzewanie i wywóz odpadów w kwocie łącznej 607 zł miesięcznie oraz opłata za prąd – 144 zł miesięcznie. Udział powoda w tych kosztach wynosi około 250 zł miesięcznie. Nadto powód korzysta z Internetu, za który opłata wynosi ok. 61 zł miesięcznie oraz użytkuje telefon na abonament, na opłacenie którego niezbędna jest kwota 30 zł miesięcznie. K. S. jest obecnie uczniem klasy 4 szkoły średniej - profil informatyczny w Zespole

Szkół nr (...) w W. i uczęszcza na zajęcia od poniedziałku do piątku w godzinach od 11:30 do 17:20 lub od 08:00 do 14:50. W minionym roku powód odbywał nieodpłatne praktyki zawodowe. Na zakup podręczników szkolnych oraz zeszytów i innych przyborów niezbędna jest powodowi kwota ok. 400 zł rocznie tj. ok. 34 zł miesięcznie. Szkoła, do której uczęszcza K. S., położona jest w przeciwnym końcu miasta wobec jego miejsca zamieszkania i w związku z tym ponosi on koszty dojazdu na zajęcia w kwocie 100 zł miesięcznie. Nigdy nie zdarzyło się, aby K. S. powtarzał klasę.

Na pokrycie kosztów wyżywienia powoda niezbędna jest kwota 450 zł miesięcznie, natomiast na zakup odzieży i obuwia (w tym również sportowych) 150 zł miesięcznie. Z racji wieku K. S. korzysta z różnego rodzaju kosmetyków tj. toniki do twarzy, kremy, żele do golenia itp. Wydatki na zakup tych produktów oraz pozostałych środków higieny i czystości, a także na opłacenie usług fryzjerskich oscylują w granicach kwoty 100 zł miesięcznie. Powód jest co do zasady zdrowy, w ostatnim czasie przeszedł on szereg badań w wyniku których stwierdzono u niego chorobę H.. W związku z tym obecnie powód pozostaje pod stałą opieką endokrynologa oraz przyjmuje leki na tarczycę, których koszt wraz z kosztem leków na sezonowe infekcje i suplementami diety nie przekracza kwoty 45 zł miesięcznie. K. S. prowadzi aktywny tryb życia, chodzi na siłownię, gra w piłkę, wychodzi także do kina i korzysta z innych rozrywek, a na pokrycie związanych z tym wydatków niezbędna jest każdego miesiąca kwota około 50 zł.

Łącznie usprawiedliwione koszty utrzymania powoda wynoszą 1270 zł miesięcznie.

W sierpniu 2018 r. K. S. podjął pracę dorywczą, którą wykonywał przez okres około 2 tygodni i z tego tytułu uzyskał dochód w kwocie ok. 1000 zł, który następnie przeznaczył na opłacenie wyjazdu nad morze w okresie letnim.

I. S. nadal pracuje na terenie UK i średnio raz na trzy miesiące przylatuje do Polski. Matka powoda zamieszkuje w wynajmowanym mieszkaniu, które dzieli z trzema współlokatorami, a tytułem pracy uzyskuje wynagrodzenie w wysokości minimalnego wynagrodzenia krajowego oferowanego w Wielkiej Brytanii + wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, które w 2018 r. wyniosło łącznie średnio (...) £ brutto miesięcznie (k. 76 akt – 11.219 £ brutto łącznie za okres 7 miesięcy).

W. S. pozostaje obecnie w związku partnerskim z D. T., z którą na stałe zamieszkuje w Wielkiej Brytanii w mieszkaniu o pow. 100m², stanowiącym ich współwłasność. Nieruchomość tą pozwany i jego partnerka zakupili w 2018 r. za środki pochodzące z kredytu hipotecznego oraz kredytu konsumpcyjnego, zaciągniętego na pokrycie wkładu własnego. Raty tych kredytów wynoszą odpowiednio 644 £ miesięcznie i 312 £ miesięcznie. Pozostałe comiesięczne koszty utrzymania tej nieruchomości wynoszą: prąd – 30 £, TV i Internet – 41,18 £, TV polska – 8,40 £, woda – 36 £, wywóz odpadów – 131 £, gaz – 30 £ oraz ubezpieczenie mieszkania – 28,6 £. Udział pozwanego w tychże kosztach wynosi około 630 funtów miesięcznie. Poprzednio ojciec powoda i jego partnerka najmowali mieszkanie i poza kosztami jego użytkowania opłacali także czynsz w kwocie 480 £ miesięcznie.

Koszty wyżywienia W. S. to kwota 80 £ miesięcznie. Natomiast na zakupu odzieży i obuwia oraz środków higieny i czystości dla pozwanego niezbędne są kwoty po 30 £ miesięcznie. Ojciec powoda jest zdrowy, poza 3-tygodniowym zwolnieniem chorobowym na jakim przebywał po wypadku w pracy do jakiego doszło w styczniu 2019r., nie choruje przewlekle, zapada jedynie na sezonowe infekcje i przyjmuje wtedy standardowe leki, na zakup których niezbędna jest kwota 10 £ miesięcznie. Pozwany posiada także samochód, którego miesięczne koszty utrzymania oscylują w granicach kwoty 43 £ miesięcznie (ubezpieczenie i podatek drogowy). Pojazd ten użytkowany jest zarówno przez W. S. jak i przez jego partnerkę, a udział pozwanego w kosztach jego utrzymania samochodu wynosi 21,50 £ miesięcznie. Koszt paliwa na dojazd pozwanego do pracy wynosi 80 £ miesięcznie. Dodatkowo pozwany korzysta z telefonu, opłata z tego tytułu wynosi 20 £ miesięcznie.

W. S. pracuje w firmie 2 (...). Łączna wysokość jego uposażenia za okres 16 tygodni, obejmujących czas od początku roku podatkowego tj. 06.04.2018 r. do dnia 20.07.2018 r., w tym również okres urlopowy, wyniosła (...) £ brutto, co daje średnio 348,03 £ brutto tygodniowo, czyli (...) £ brutto miesięcznie. Kwota ta zawiera również świadczenia jakie pozwany otrzymał z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych.

Poza regularnym łożeniem na rzecz syna alimentów, pozwany w żaden inny sposób nie uczestniczy w jego życiu, nie przekazuje mu dodatkowych kwot pieniężnych ani prezentów rzeczowych oraz utrzymuje z nim jedynie sporadyczny kontakt pośredni.

Zgodnie z ustawą o Minimalnym Wynagrodzeniu (N. Minimum W. A.) oraz N. L. W. z dnia 01.04.2018r. minimalne godzinowe wynagrodzenie dla osób w wieku od 25 roku życia pracujących na terenie Wielkiej Brytanii wynosi 7,83 £ brutto.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: akta III RC 75/10; wydruk z systemu PESEL-SAD k. 19-25; odcinki wypłaty W. S. k. 32-33c; dokumenty dotyczące kosztów utrzymania mieszkania oraz samochodu i opłaty ubezpieczenia przedłożone przez pozwanego k. 34-44; paragony 45-46, 56-62; zawiadomienie o wysokości opłat za mieszkanie k. 51; zaświadczenie o wysokości dochodów I. S. k. 52, 76; potwierdzenia opłaty k. 53-54; potwierdzenia nadania przekazu pieniężnego k. 63-65; wydruki wiadomości i inne k. 47, 75, 77-78, 86-101, 111-113, 121-123; faktury za usługi medyczne k. 79-79v, 158; informacja z (...) w P. k. 105; roczne rozliczenie dochodów pozwanego k. 110; roczne rozliczenie podatkowe I. S. k. 120; dokumentacja medyczna powoda k. 124-126 oraz zeznania K. S. k. 67-68, koperta z nośnikiem CD k. 156 g. 00:17:50 – 00:22:10, zeznania W. S. k. 68-69 oraz zeznania świadka D. T. koperta z nośnikiem CD k. 156 g. 00:05:11 – 00:17:50.

Co do zasady zeznania powoda K. S. nie wzbudziły wątpliwości Sądu, były bowiem jasne i logiczne. W szczególności Sąd dał wiarę twierdzeniom powoda co do uczęszczania przez niego do klasy IV Zespołu Szkół nr (...) w W. i odbywania zajęć od poniedziałku do piątku w godzinach przez niego wskazanych. Okoliczności te zgodne są bowiem nie tylko z wiedzą i doświadczeniem życiowym Sądu w zakresie funkcjonowania szkół średnich, ale też strona przeciwna nie zaprzeczyła tej okoliczności. Strona pozwana nie podważyła również oświadczenia powoda, jakoby nigdy nie powtarzał on klasy oraz, że z pracy dorywczej podejmowanej w okresie letnim uzyskał on dochód w kwocie ok. 1000 zł i w związku z tym również w tym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom K. S.. Wreszcie za zgodny z wiedzą i doświadczeniem życiowym Sąd uznał zakres usprawiedliwionych potrzeb powoda nakreślony przez niego w toku rozpraw z dnia 15.10.2018r. i 17.04.2019r., w szczególności zeznania powoda dotyczące jego aktualnego stanu zdrowia, konieczności stałego przyjmowania leków na tarczycę i pozostawania pod opieką lekarza specjalisty endokrynologa Sąd uznał za prawdziwe, podniesione przez niego okoliczności zostały bowiem poparte niezbędnymi dowodami w postaci dokumentacji medycznej. Natomiast wysokość do której Sąd uwzględnił poszczególne wydatki na zaspokojenie potrzeb K. S. omówiona zostanie w dalszej części uzasadnienia. Sąd miał też na uwadze, że powód przyznał, iż pozwany zawsze regularnie przekazywał na jego rzecz alimenty w dotychczasowej kwocie, przy czym wskazał on też, że poza tym świadczeniem w żaden inny sposób nie przyczynił się do zaspokajania jego potrzeb ani też nie uczestniczył w jego wychowaniu, zaś ich kontakty były sporadyczne i miały wyłącznie charakter pośredni.

Również zeznania pozwanego W. S. Sąd ocenił jako wiarygodne w znacznej części. Nie tylko były one bowiem jasne i logiczne ale też częściowo znalazły poparcie w pozostałym materiale dowodowym zebranym w toku postępowania. W szczególności zaś wydatki na utrzymanie mieszkania zakupionego przez W. S. i D. T. oraz samochodu stanowiącego własność ojca powoda, potwierdzone zostały stosownymi dokumentami przedłożonymi przez pozwanego do akt sprawy (k. 34-47). Co do zasady wątpliwości nie wzbudziły także wydatki ponoszone przez pozwanego na zaspokojenie poszczególnych jego potrzeb, przy czym zasadność ich ponoszenia w ogóle czy też we wskazanej przez W. S. wysokości, omówiona zostanie w dalszej części tego uzasadnienia. Sąd nie dał natomiast wiary twierdzeniom pozwanego co do wysokości jego zarobków. Ojciec powoda wskazał bowiem, że jego tygodniowa pensja wynosi 266 £ netto, podczas gdy z kopii potwierdzenia wypłaty na karcie 32 akt sprawy wynika, iż w okresie 16 tygodni tj. od początku roku podatkowego do dnia 20.07.2018r. otrzymał on tytułem wynagrodzenia łącznie kwotę (...), 36 £ brutto, co daje średnio 348,03 £ brutto tygodniowo. W toku rozprawy z dnia 15.10.2018r. pozwany przyznał, że te 16 tygodni obejmuje zarówno okres gdy przebywał na urlopie wypoczynkowym i pobierał wyłącznie podstawowe wynagrodzenie, jak i okres gdy poza podstawą otrzymywał też świadczenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Niewątpliwie zatem dokument ten stanowi wystarczającą podstawę do ustalenia średniego wynagrodzenia jakie W. S. uzyskuje z tytułu wykonywanej pracy.

Wreszcie również zeznania D. T. nie wzbudziły co do zasady wątpliwości Sądu. Były one bowiem jasne i logiczne, a nadto częściowo korelowały z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. W szczególności zeznania świadka co do wysokości poszczególnych kosztów utrzymania mieszkania oraz wydatków na zakup żywności dla niej i pozwanego Sąd uznał za wiarygodne i na ich podstawie ustalił powyższy stan faktyczny. Niewątpliwie bowiem D. T. zamieszkując wspólnie z pozwanym i regulując z nim wszelkiego rodzaju opłaty za dom oraz dokonując wspólnych zakupów żywności posiada wiedzę na temat wysokości poszczególnych wydatków. Podobnie jednak jak w przypadku W. S., Sąd nie dał wiary twierdzeniom świadka co do wysokości wynagrodzenia jakie pozwany otrzymuje z tytułu pracy w firmie 2 (...).

Sąd oddalił wniosek dowodowy pełnomocnika strony pozwanej o zobowiązanie powoda do przedłożenia dowodów ponoszenia kosztów utrzymania domu dziadków, u których zamieszkuje, gdyż dokumenty dotyczące tych okoliczności znajdują się już w aktach sprawy. Mając natomiast na uwadze, że dokumenty przedłożone w toku niniejszego postępowania przez stronę powodową w wystarczającym zakresie pozwalają na ustalenie wysokości zarobków I. S., Sąd oddalił również wniosek o zobowiązanie jej do przedłożenia zaświadczenia o zarobkach oraz zeznania rocznego PIT za 2017 r. Sąd oddalił także wniosek dowodowy pełnomocnika strony pozwanej o zobowiązanie powoda do przedłożenia zaświadczeń o dochodach osób prowadzących z nim wspólne gospodarstwo, gdyż w opinii Sądu okoliczności te pozostają bez żadnego znaczenia dla istoty niniejszego postępowania. Wreszcie mając na uwadze, że pełnomocnik pozwanego nie wywiązał się ze zobowiązania nałożonego na niego przez Sąd pod rygorem pominięcia dowodu z tych dokumentów i w terminie najpóźniej do rozpoczęcia rozprawy z dnia 17.04.2019r. nie przedłożył tłumaczenia dokumentów znajdujących się na kartach 136-142 akt sprawy, Sąd oddalił również ten wniosek dowodowy strony pozwanej.

Autentyczność przedstawionych przez strony oraz zgromadzonych w sprawie dokumentów nie była kwestionowana przez strony, jak również nie wywołała żadnych uzasadnionych wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości. Zgodnie z art. 245 kpc stanowiły one dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenie zawarte w ich treści. Do sprawy przedłożono również informacje udzielone przez Wojewódzki Urząd Pracy w P.. Jako dokumenty urzędowe zgodnie z dyspozycją art. 244 § 1 i 2 kpc stanowiły dowód tego, co zostało w nich w sposób urzędowy zaświadczone.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą roszczenia powoda jest art. 138 k.r.o., zgodnie z którym zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego można żądać jedynie w razie zmiany stosunków. Przez zmianę stosunków rozumie się istotne zwiększenie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji, istotne zwiększenie się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego lub istotne zmniejszenie się możliwości zaspokojenia potrzeb własnymi siłami. Przy ocenie, czy zachodzą przesłanki do zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego w myśl art. 138 k.r.o. należy brać pod uwagę wszelkie okoliczności mogące świadczyć o zmianie stosunków, a zwłaszcza możliwości zarobkowe i majątkowe stron oraz usprawiedliwione potrzeby uprawnionego. Obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dzieci wynika z art. 133 § 1 k.r.o., w myśl którego rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Rodzice mogą uchylić się od świadczeń alimentacyjnych względem dziecka pełnoletniego, jeżeli są one połączone z nadmiernym dla nich uszczerbkiem lub jeżeli dziecko nie dokłada starań w celu uzyskania możliwości samodzielnego utrzymania się (§ 3). Zgodnie zaś z art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu, odpowiedni do jego wieku i uzdolnień, prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody. Dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie. Oznacza to, że im wyższy standard życia rodziców tym na wyższym poziomie powinni oni zaspokajać potrzeby dzieci i gwarantować zaspokojenie nie tylko potrzeb podstawowych, ale i potrzeb na wyższym poziomie.

Ponadto ustawodawca w § 2 art. 135 k.r.o. przewidział możliwość wykonania obowiązku alimentacyjnego w całości lub części względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie także poprzez osobiste starania o jego utrzymanie lub wychowanie. W tym wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego (por. teza IV i VII uchw. SN z 16.12.1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988r., nr 4, poz. 42 oraz orz. SN z 10.10.1969 r. III CRN 350/69, OSNCP 1970, nr 2, poz. 15).

W przypadku opóźnienia w zapłacie przez zobowiązanego świadczeń alimentacyjnych na rzecz uprawnionego, temu ostatniemu przysługuje nadto roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy dojść do wniosku, że od czasu poprzedniego orzekania o wysokości renty alimentacyjnej, co miało miejsce ponad 8 lat temu, nastąpiła istotna zmiana okoliczności w zakresie usprawiedliwionych potrzeb powoda, który obecnie jest już nastolatkiem, a nadto uczniem IV klasy szkoły średniej. Naturalne jest zatem, że jego potrzeby różnią się od tych jakie miał w wieku lat 11. Nastąpiła także istotna zmiana sytuacji życiowej pozwanego, a szczególnie jego możliwości zarobkowych, co wiąże się z faktem, iż obecnie W. S. zamieszkuje na stałe i pracuje na terenie UK. Wreszcie pamiętać także należy, że w przeciągu minionych 8 lat nastąpiła istotna zmiana cen towarów i usług, a okoliczność ta niewątpliwie miała wpływ na zmianę wysokości kosztów utrzymania powoda.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że nastąpiła zmiana okoliczności w rozumieniu art. 138 krio uzasadniająca ponowne ustalenie wysokości renty alimentacyjnej na rzecz powoda, jednakże nie w wysokości żadnej w pozwie.

Ustalając zakres usprawiedliwionych potrzeb powoda Sąd opierał się przede wszystkim na zeznaniach złożonych przez niego w toku rozprawy z dnia 15.10.2018r. oraz 17.04.2019 r. i co do zasady uwzględnił je niemalże w całości. Potrzeby na jakie wskazywał bowiem powód, nie różnią się co do zasady od przeciętnych potrzeb młodych ludzi w jego wieku, znanych Sądowi z związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych. Niemniej koszty ich zaspakajania, podane przez stronę powodową w wykazach znajdujących się na kartach 55 i 127 akt sprawy zostały w opinii Sądu zawyżone, przy czym w pierwszej kolejności wskazać należy na koszty utrzymania mieszkania zajmowanego wspólnie przez powoda i jego dziadków. Z dokumentów załączonych do akt sprawy wynika bowiem, że łączna wysokość opłat za czynsz i media wynosi średnio 750 zł miesięcznie (k. 51,53), co daje kwotę 250 zł miesięcznie na jednego członka gospodarstwa domowego. W tym miejscu zwrócić należy uwagę, że w mieszkaniu tym zamieszkują de facto tylko rodzice I. S. i jej syn, ona sama przebywa tam wyłącznie wtedy, gdy jest akurat w kraju, czyli średnio raz na trzy miesiące. Nie ma zatem podstaw do tego, by również ją uwzględniać przy podziale kosztów utrzymania lokalu. W całości Sąd uwzględnił natomiast koszt Internetu w kwocie 61,43 zł miesięcznie, gdyż w toku rozprawy z dnia 15.10.2018r. K. S. oświadczył, że korzysta z niego wyłącznie on, dziadkowie bowiem korzystają z Internetu w swoich telefonach komórkowych.

Również pozostałe koszty utrzymania powoda zostały w opinii Sądu przeszacowane. Choć bowiem niewątpliwie wraz z wiekiem młodzi ludzie używają szerszej gamy kosmetyków niż tylko mydło, szampon do włosów czy żel pod prysznic, to jednak pamiętać należy, że opakowania w których są one sprzedawane wystarczają zwyczajowo na dłuższy okres niż tylko miesiąc. Nadto w toku postępowania strona powodowa nie podniosła jakoby ze względów zdrowotnych np. z powodu cery trądzikowej czy też alergii, syn pozwanego musiał korzystać ze specjalistycznych artykułów drogerijnych, zużywał je w większej niż przeciętnie ilości czy też stosować musiał hipoalergiczne środki chemii gospodarczej. Dlatego w opinii Sądu na zakup wszystkich tych środków wystarczająca winna być kwota 100 zł miesięcznie. Podobnie powód nie wskazywał, jakoby ze względów zdrowotnych wymagał stosowania specjalistycznej i przez to droższej diety, chociaż prowadzi on dość aktywny tryb życia, to nawet przy uwzględnieniu tej okoliczności koszty jego żywienia nie powinny przekroczyć kwoty 450 zł miesięcznie. Należy bowiem wskazać, że nawet dorośli pracujący fizycznie mężczyźnie nie przeznaczają na ten cel kwoty wyższej niż 500 zł miesięcznie. Co do kosztów zakupu odzieży i obuwia dla powoda, to w opinii Sądu winny się one zamknąć w kwocie 150 zł miesięcznie. Niezaprzeczalnie bowiem powód nadal znajduje się w okresie dojrzewania i rozwija się fizycznie, a choć rozwój ten nie jest już tak intensywny jak u młodszych dzieci, to ciągle wymaga on wymiany garderoby częściej niż ludzie w starszym od niego wieku. Mając natomiast na uwadze,

że K. S. kontynuuje naukę uczęszczając do szkoły średniej, bezsporne jest, że korzystać musi zarówno z podręczników jak i z artykułów typu zeszyty czy też długopisy. Niemniej na ich zakup wystarczająca winna być kwota 400 zł rocznie, czyli ok. 34 zł miesięcznie. Niewątpliwie również wydatki na rozrywkę powoda stanowią usprawiedliwiony koszt jego utrzymania. Oczywiście jest bowiem, że młodzi ludzie w wieku powoda posiadają wyższe potrzeby niż tylko wyżywienie czy zaopatrzenie ich w odzież, ale też zapewnianie im różnego rodzaju bodźców w postaci wyjść do kina, do galerii czy też spotkań ze znajomymi stymuluje ich prawidłowy rozwój społeczny i kulturalny. Niemniej na ten cel wystarczająca winna być kwota 50 zł miesięcznie. Dalej, biorąc pod uwagę odległość jaka dzieli szkołę K. S. od jego domu, Sąd uwzględnił również wydatki na pokrycie dojazdów powoda do szkoły, jednak wyłącznie do kwoty 100 zł miesięcznie i to bez rozróżniania czy powód korzysta w tym celu tylko z autobusu, tylko z samochodu, czy np. naprzemiennie. Wreszcie przy ustalaniu wysokości obowiązku alimentacyjnego pozwanego względem jego syna, uwzględnić należało w opinii Sądu zarówno koszty usług telefonicznych jak i zakupu leków dla powoda. Niewątpliwie bowiem K. S. znajduje się już w wieku w który posiadanie przez niego telefonu można uznać za usprawiedliwione. Niemniej w opinii Sądu wydatek z tego tytułu nie powinien przekroczyć kwoty 30 zł miesięcznie. Na rynku usług telefonicznych są bowiem dostępne abonamenty w tej wysokości, a usługi jakie operatorzy zapewniają w ich zakresie w pełni zaspokoić winny usprawiedliwione potrzeby powoda. Mając natomiast na uwadze, że poza lekami na tarczycę, które powód przyjmuje obecnie na stałe, a których koszt nie jest wysoki i oscyluje w granicach kwoty 15 zł za opakowanie, K. S. przyjmuje jedynie standardowe leki na sezonowe infekcje oraz suplementy i witaminy, wydatek z tego tytułu Sąd uwzględnił do wysokości kwoty 45 zł miesięcznie.

Chociaż wydatki powoda na zakup leków Sąd uznał za usprawiedliwione, to na takie miano nie zasługują w opinii Sądu koszty prywatnego leczenia powoda. W toku postępowania ustalono co prawda, że K. S. choruje na tarczycę i musi pozostawać pod opieką lekarza specjalisty endokrynologa, jednak w żaden sposób nie wykazał on, że nie może z niej korzystać w ramach NFZ. Wystarczy przecież, aby jednorazowo udał się do lekarza rodzinnego, uzyskał od niego skierowanie i zapisał się na pierwszą wizytę u specjalisty. Na kolejną wizytę zostanie umówiony bez konieczności uzyskania kolejnego skierowania. Co więcej, jeżeli lekarz specjalista stwierdzi, że konieczne jest przeprowadzenie jakichkolwiek badań np. badania krwi czy też USG, to sam wystawi wtedy skierowanie na odbycie takiego badania, również w ramach NFZ. Tymczasem K. S. udał się do prywatnego gabinetu lekarskiego i wykonał pełnopłatne badania nawet nie próbując dowiedzieć się wcześniej, czy jest możliwość uzyskania bezpłatnej porady medycznej, co sam przyznał na rozprawie.

Sąd nie uwzględnił przy kosztach utrzymania powoda kosztów jego wakacji, pomimo że należą one do jego usprawiedliwionych potrzeb. Sąd zważył bowiem, że powód jest już pełnoletni i w związku z tym winien podjąć działania mające na celu samodzielne zaspokojenie niektórych ze swoich potrzeb, np. poprzez podjęcie pracy dorywczej w sezonie letnim. Jak zresztą ustalono w toku niniejszego postępowania, właśnie w ten sposób K. S. zdobył fundusze na wyjazd wakacyjny latem 2018 r. Nic nie stoi zatem na przeszkodzie, by w ten sam sposób uzyskał pieniądze na kolejne wakacje.

W ocenie Sądu do usprawiedliwionych kosztów utrzymania powoda należą także koszty utrzymania użytkowanego przez niego samochodu (OC, przeglądy, naprawy) mając na uwadze wiek powoda oraz fakt, że szkoła do której uczęszcza mieści się w tej samej miejscowości, w której powód mieszka. Powód może zatem korzystać z komunikacji miejskiej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że pełne usprawiedliwione koszty utrzymania powoda wynoszą obecnie 1270 zł miesięcznie.

Jest bezsporne, że powód nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, a co za tym idzie rodzice są zobowiązani do jego alimentowania zgodnie z art. 133 § 1 k.r.o. W ocenie Sądu nie zostały bowiem spełnione przesłanki z § 3 powołanego przepisu. Powód bowiem nadal się uczy i nigdy nie powtarzał klasy, a sytuacja majątkowa i osobista jego rodziców pozwala im na płacenie alimentów na jego rzecz.

I. S. zamieszkuje i pracuje na terenie Wielkiej Brytanii, uzyskując - wraz z pracą w godzinach nadliczbowych - wynagrodzenie w wysokości średnio (...) £ brutto miesięcznie. Z tak osiągniętych dochodów matka powoda winna pokryć własne usprawiedliwione koszty utrzymania oraz partycypować pieniężnie w zaspokajaniu potrzeb syna. Przy czym mając na uwadze, że ze względu na swój wiek K. S. nie wymaga już osobistych starań o jego prawidłowy rozwój, a nadto że podobnie jak pozwany, matka chłopca zamieszkuje de facto osobno od niego, a dochody rodziców nie różnią się w sposób znaczny, Sąd uznał iż uzasadnione będzie obciążenie jej kosztami utrzymania powoda w takim samym zakresie jak jego ojca tj. po połowie.

Jest oczywiste, że pozwany, będąc świadomy ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, powinien w pełni wykorzystać swoje możliwości zarobkowe i majątkowe oraz w sposób odpowiedni gospodarować posiadanymi środkami. Nadto zaznaczyć należy, iż obowiązek łżenia na zaspokojenie potrzeb dziecka jest obowiązkiem szczególnym, którego realizacja powinna wyprzedzać wszelkie inne zobowiązania (np.: kredyty i pożyczki na cele konsumpcyjne), co zostało potwierdzone w utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego. Zgodnie z przyjętą linią orzeczniczą dzieci mają w każdej sytuacji prawo do równej stopy życiowej z rodzicami. Oznacza to, iż oboje rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne, w których sami żyją (por .uch. SN z 16.12.1987 - III CZP 81/86 - OSNC 1988, z. 4 poz. 42).

Podobnie jak matka powoda, obecnie również pozwany zamieszkuje i pracuje na terenie Wielkiej Brytanii. W toku rozprawy z dnia 15.10.2018r. W. S. wskazywał, że jego wynagrodzenie z tego tytułu oscyluje w granicach kwoty 266 £ netto tygodniowo, czyli ok. 1060 £ netto miesięcznie. Jednakże jak wskazano wcześniej, Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanego w tym zakresie, gdyż z dowodów zgromadzonych w aktach sprawy wynika, że w okresie 16 tygodni (począwszy od początku roku podatkowego tj. 05.04.2018r. do dnia 20.07.2018r.) pozwany uzyskał wynagrodzenie w średniej miesięcznej wysokości (...),12 £ brutto. Dlatego też w opinii Sądu możliwości zarobkowe pozwanego w rozumieniu art. 135 § 1 krio kształtują się na poziomie co najmniej tej kwoty.

W opinii Sądu z takich dochodów W. S. będzie w stanie nie tylko zaspokoić własne usprawiedliwione potrzeby, ale też partycypować w pokrywaniu kosztów utrzymania powoda w większym niż dotychczas zakresie. Jak bowiem ustalono w toku postępowania, łączne miesięczne koszty utrzymania pozwanego oscylują w graniach kwoty 900 £ miesięcznie. Na kwotę tą, poza wydatkami na wyżywienie (80 £ miesięcznie) , zakup odzieży i obuwia (30 £ miesięcznie), leków (10 £ miesięcznie) i środków higieny i czystości (30 £ miesięcznie), ustalonych w oparciu o zeznania pozwanego i jego partnerki D. T. oraz załączone dokumenty, uwzględniono także udział W. S. w kosztach utrzymanie mieszkania - 630 £ miesięcznie (w tym kredyt hipoteczny i konsumpcyjnym na pokrycie wkładu własnego) i koszty dojazdu do pracy oszacowane przez pozwanego na kwotę 80 £ miesięcznie. Wreszcie Sąd uwzględnił także wydatki na utrzymanie samochodu pozwanego tj. opłacenie podatku i ubezpieczenia, jednakże tylko w połowie tj. do kwoty 21,50 £ miesięcznie. Skoro bowiem partnerka pozwanego –D. T. również korzysta z tego pojazdu, jeżdżąc po zakupy oraz załatwiając bieżące sprawy życia codziennego, co przyznała w toku rozprawy z dnia 17.04.2019r., winna ona w opinii Sądu w równym stopniu ponosić koszty jego utrzymania. Za usprawiedliwiony wydatek Sąd uznał także opłatę za telefon w kwocie 20 £ miesięcznie.

W ocenie Sądu do usprawiedliwionych kosztów utrzymania pozwanego nie można natomiast zaliczyć składki uiszczanej tytułem ubezpieczenia na życie albowiem ma ono charakter ubezpieczenia dobrowolnego oraz kosztów ponoszonych przez pozwanego w celu przyjazdu do kraju. Wskazać bowiem należy, że pozwany na stałe zamieszkuje na terenie Wielkiej Brytanii, a do Polski przyjeżdża sporadycznie (jak zeznała świadek D. T. tylko wówczas kiedy muszą) i nie utrzymuje bezpośrednich kontaktów z synem. Analogicznie do usprawiedliwionych potrzeb osób zamieszkujących w Polsce Sąd nie zalicza kosztów biletów lotniczych za granicę, celem odwiedzenia rodziny.

Mając zatem na uwadze, że możliwości zarobkowe pozwanego oscylują obecnie w graniach kwoty (...),12 £ brutto miesięcznie, Sąd uznał, że prawidłowo gospodarując posiadanymi środkami będzie on w stanie łożyć na rzecz powoda podwyższoną rentę alimentacyjną w kwocie 640 zł miesięcznie. Sąd zważył, że kwota ta stanowi około połowę całej kwoty niezbędnej na pokrycie usprawiedliwionych potrzeb K. S., jednak jak już wskazano wcześniej, okoliczności

niniejszej sprawy uzasadniają w opinii Sądu obciążenie tymi kosztami obydwój rodziców powoda w częściach równych.

Na marginesie zaznaczyć jeszcze należy, że choć ustalając wydatki pozwanego Sąd uwzględnił w całości raty kredytu hipotecznego i kredytu konsumpcyjnego na pokrycie wkładu własnego, zaciągnięte celem zakupu mieszkania, w którym W. S. zamieszkuje wspólnie ze swoją partnerką, to w opinii Sądu wydatek ten nie stanowi w całości usprawiedliwionego kosztu utrzymania pozwanego. Należy bowiem wskazać, że zakupiona nieruchomości ma pow. 100 m² i zajmowana jest wyłącznie przez dwie osoby, podczas gdy na zaspokojenie ich potrzeb mieszkaniowych w zupełności wystarczyłby mniejszy lokal. Gdyby zaś pozwany i jego partnerka zakupili mniejszy lokal, to niewątpliwie ponosiliby mniejsze koszty spłaty kredytu. Tym samym dysponowałiby większymi środkami na zaspokajania innych swoich potrzeb, w tym ze strony pozwanego również na partycypowanie w kosztach utrzymania powoda. Dlatego też nawet gdyby w toku niniejszego postępowania Sąd ustalił, że zarobki W. S. faktycznie oscylują na poziomie kwoty ok. 1060 £ netto miesięcznie, to okoliczność ta nie miałaby wpływu na finalną wysokość alimentów zasądzonych na rzecz powoda, a jedynie Sąd uwzględniłby koszty obsługi wskazanych wyżej kredytów na niższym poziomie, odpowiadającym stopie życiowej pozwanego.

Nadto wskazać należy, że Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku ewentualnego pełnomocnika pozwanego o rozłożenie spłaty alimentów na raty. Należy bowiem wskazać, że W. S. nieprzerwanie regulował na rzecz syna alimenty w kwocie po 550 zł miesięcznie. Zdaniem Sądu kwota o jaką alimenty te zostały podwyższone nie jest na tyle wysoka, by konieczne było rozkładanie jej spłaty na raty. Ponadto podwyższone alimenty zasądzone zostały od daty wniesienia pozwu i nie obejmują okresu wcześniejszego.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku, w pozostałym zakresie oddalając powództwo (punkt 2 wyroku).

Strona powodowa korzystała z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych na mocy art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Na podstawie art. 102 kpc Sąd nie obciążył pozwanego kosztami sądowymi, mając na uwadze jego sytuację majątkową i konieczność uiszczania alimentów na rzecz syna.

O pozasądowych kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. i w związku z częściowym tylko uwzględnieniem żądania pozwu, Sąd wzajemnie zniósł pomiędzy stronami pozasądowe koszty postępowania.

SSR Agnieszka Węgorek